

Viên Viên Khúc

Contents

Viên Viên Khúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6

Viên Viên Khúc

Giới thiệu

Editor + Beta: Bạch Ngọc Tuyết Thể Loại: Cổ Trang, Thanh triều, Thanh mai trúc mã. Nhân Vật Chính: Trần Viên Viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-vien-khuc>

1. Chương 1

Sáng sớm đầu hạ, bên trong ánh sáng mỏng manh, có một tiểu cô nương ngồi xổm dưới tàng cây, cúi đầu khóc.

“A Nguyên, A Nguyên!” Rất xa, một giọng nói thanh thúy, mang theo một chút nhảy nhót vang lên. Đó là một tiểu nam hài, mặt mày trong trẻo, khoảng chừng bảy, tám tuổi cưỡi ngựa tre, một tay vung cành liễu, sôi nổi một đường chạy tới. Tiểu cô nương xoa xoa ánh mắt, ngẩng đầu, trong phút chốc, giống như ngay cả ánh nắng đầu hạ kia đều mất đi sắc thái, chỉ có khuôn mặt hoa đào vương vấn nước mắt của tiểu cô nương kia. “A Nguyên, vì sao muội khóc?” Tiểu nam hài cũng ngồi xổm xuống, ánh mắt trong vắt nhìn tiểu cô nương kia tràn đầy khó hiểu...

“Phụ thân không cần ta... Phụ thân nói, A Nguyên là họa thủy...” Tiểu cô nương vờ mặt ủ rũ khuất khúc thút thít, những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi xuống dưới. “Đừng khóc, đừng khóc nha!” Tiểu nam hài hoảng hốt, bèn vội vươn lên bàn tay nho nhỏ vội vàng loạn tắt tắt lau đi những giọt lệ kia.

“Họa thủy là cái gì?” Tiểu cô nương mếu máo nghiêng đầu hỏi.

“Họa thủy... chính là... chính là...” Tiểu nam hài trừng mắt nhìn sờ sờ ót, “Chính là... thật xinh đẹp, nữ tử thật xinh đẹp!” Dứt lời, còn nặng nề gật đầu một cái, tăng thêm lực thuyết phục.

“Thật xinh đẹp, thật xinh đẹp?” Tiểu cô nương hút cái mũi, ánh mắt sáng như sao chớp chớp, ủ rũ khuất nói, “Kia vì sao phụ thân không cần A Nguyên?”

“Không sợ, ta cần muội!” Mạnh mẽ vỗ vỗ vai nàng, tiểu nam hài cất cao giọng nói.

“Thật sự?”

“Thật sự!” Tiểu nam hài cười đến nheo ánh mắt lại, phát phát càn liễu trong tay, cười ngựa tre đảo quanh tại chỗ, “Chờ ta lên làm đại tướng quân, liền cười đại mã đồ thẩm, mang theo kiệu hoa đồ thẩm tới đón muội nga!”

“Kiệu hoa đồ thẩm?”

“Ân, kiệu hoa đồ thẩm!”

Ngày hè trong sáng như vậy, sáng sớm gió nhẹ phất phơ kia, một đôi đứa nhỏ giống như kim đồng ngọc nữ vậy, mang theo nụ cười thiên chân vô tà nhất trên đời, đồng ý lời hứa cả đời nhất thế

...

Mười dặm Tần Hoài, sóng cuộn mênh mông.

Trên sông Tần Hoài, thuyền hoa lướt sóng, ánh đèn sáng trưng, giống như ngay cả nước sông kia đều tràn đầy son phấn và mùi nữ nhi, phong lưu không nói hết, kiều diễm đến không xong.

“Thiếp phát sơ phúc ngạch, chiết hoa trước cửa kịch. Lang kỵ ngựa tre đến, vòng giường làm mơ. Ở chung dài làm lý, hai tiểu vô ngại đoán, mười bốn vì quân phụ, xấu hổ nhan vị thường khai...” Trên một con thuyền hoa, truyền đến từng trận tiếng ca, tiếng ca kia cùng tiếng tỳ bà theo nước sông Tần Hoài một đường phiêu tán, dư âm lượn lờ giống như trôi qua ba ngày vẫn chưa dứt.

Khúc chung thu bát để ý họa, tứ huyền một tiếng như liệt bạch. Đông thuyền tây phảng tiếu không nói gì, duy gặp giang tâm thu nguyệt bạch.

*Ở đây mấy câu thơ như bài hát này thì Tuyết bó tay, xin mọi người thông cảm, Tuyết dốt về văn thơ lắm nên không dịch được:(((

Trần Viên Viên ôm lấy tỳ bà, chậm rãi đứng lên, ánh mắt sáng ngưng lại, nhìn quét một vòng khắp nơi, cuối cùng cúi đầu thi lễ.

“Tốt! Tốt!...” Lặng im một lúc lâu sau, những tiếng ủng hộ liên tiếp vang bên tai.

Trần Viên Viên là ai, hai bờ sông Tần Hoài ai lại không biết? Sắc nghệ song tuyệt, chính là một trong bát diễm của Tần Hoài, bao nhiêu tài tử phong lưu ngã đổ, vì nàng vung tiền như rác.

Ôm tỳ bà xuống thuyền hoa, ánh trăng sáng ngời.

“Viên Viên! Chuyện vui lớn!” Vừa mới vào phòng, ma ma vui vẻ ra mặt chân không chạm đất chạy như bay đến.

“Chuyện vui gì?” Nâng tay chậm rãi tháo xuống châu sai rườm rà trên tóc, Trần Viên Viên ngay cả đầu cũng không quay lại nói,

Ma Ma kia cũng không để ý Viên Viên lãnh đạm, chỉ một mạch vui mừng nói, “Người trong cung tới, muốn tuyển phi cho hoàng thượng!”

Viên Viên mắt lạnh nhìn ma ma, “Lại có quan hệ gì tới Viên Viên đâu?”

“Vào cung làm nương nương, chẳng phải tốt hơn so với ở đây bán rẻ tiếng cười sao?” Ma Ma cũng không giận, cười cười nói.

“Ta muốn ở chỗ này chờ người.” Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, nhưng cũng là không có một tia thương lượng đường sống.

“Chờ người? Người đều đã chờ năm năm! Những người đến chỗ chúng ta, ai lại không phải tìm cô nương vui đùa!” Giọng nói của ma ma có chút bén nhọn.

2. Chương 2

Năm năm trước, một nữ tử thân vận tố y ngồi ven sông Tần Hoài, nói là chờ người. Tuy rằng y phục tả tơi, nhưng gương mặt khó che được vẻ khuynh thành, ma ma liền thừa dịp trước khi nàng đói chết nhặt trở về.

Nói là chờ người, vừa chờ cũng là năm năm, bật vô âm tín.

Tay lan hoa chỉ nhẹ nâng, tháo một quả ngọc sai xuống, Viên Viên ngoảnh mặt làm ngơ, xem ma ma kia như không khí vậy.

Đang nói, ngoài cửa bỗng vang lên một trận tiếng bước chân hỗn độn.

“Ôi chào, nghe nói, Lôi vương Lý Tự Thành phá Đại Đồng, quân binh, đã tới gần kinh thành, hoàng thượng gia phong Ngô Tam Quế là Bình Tây bá, bảo hấn buông tha cho Ninh Viễn, vào kinh sư...”

Ngoài cửa, ầm ầm có tiếng người truyền vào.

“Đúng vậy, Bình Tây bá kia đang phụng chỉ nhập kinh đầu...”

“Nay triều đình cao thấp đều toàn trông cậy vào Bình Tây bá ngăn cản binh lính của đám thất tử kia.”

Phụng chỉ nhập kinh?

Nhập kinh?

Viên Viên giật mình nhìn dung nhan tuyệt thế trong gương kia, ngọc sai trong tay “ba” một tiếng rơi xuống đất, vỡ thành vài đoạn. Cửa, bỗng nhiên bị đẩy ra.

“Viên Viên cô nương ở đâu?” Một nam tử uống có chút say khướt đi đến.

Viên Viên nhú mày, đứng lên, nắm tay áo lui về phía sau vài bước, đề phòng nhìn về phía người tới, chuyện nam nhân mượn rượu hành hung, tại trên sông Tần Hoài này thấy nhiều lắm, không thể không phòng.

“Điền đại nhân!” Ma Ma cũng là mặt mày hớn hở chạy lên đón, “Đến đến đến, nhìn thấy Viên Viên cô nương của chúng ta.”

Nam tử kia mắt say lơ đãng lơ đãng đi lên, nhìn xem liền có chút thất thần, giống như không dời được tầm mắt vậy.

“Viên Viên a, vị này chính là Điền Uyển Điền đại nhân ở trong cung, lần này đến là vì tuyển mỹ thay cho hoàng thượng.” Ma ma cười đến chỉ thấy răng mà không thấy mắt.

“Trong cung đến?” Trần Viên Viên giật mình, có chút thất thần, ngay cả khăn lụa từ trong tay rơi xuống cũng không biết.

Dưới ống tay áo, đôi bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng run lên, Viên Viên hung hăng nhéo tay mình, đau quá.

Không phải nằm mơ, không phải nằm mơ...

Bình Tây bá Ngô Tam Quế phụng chỉ nhập kinh...

Hắn... được phong làm Bình Tây bá?

“Chờ ta lên làm đại tướng quân, ta liền cưới đại mã đồ thẩm, mang theo kiệu hoa đồ thẩm tới đón muội nga!” Bên tai, bỗng nhiên vang lên một giọng nói trong suốt.

Viên Viên nhin không được nhẹ cong môi lên, ngay cả tim đập.... cũng đều rối loạn.

Ma ma đứng một bên thấy thế, dưới đáy lòng nhin không được cười lạnh, còn không phải cái thứ trèo cao, muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, thật là dễ cho nàng đập phải vận cứt chó. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên gương mặt già nua của ma ma vẫn tươi cười như cũ, không chừng tương lai nàng vào cung làm nương nường, không đắc tội nổi.

Có chút thất hồn lạc phách tiến bước Điền đại nhân, Viên Viên trở lại phòng, nhìn ánh trăng tròn kia thất thần.

Đêm hôm đó, nàng trần trọc, trắng đêm không ngủ, suy nghĩ rất lâu, vừa mừng vừa lo.

Hắn còn nhớ rõ nàng sao? Còn nhớ rõ lời thề lúc nhỏ sao?

Nhưng mà... làm sao hắn có thể tìm được nàng? Hắn ở kinh thành... ở kinh thành...

3. Chương 3

Hắn ở kinh thành.

Đối diện gương đồng, nhìn dung nhan tươi nắng bên trong gương, Viên Viên nhẹ mỉm cười.

Nàng, muốn đi kinh thành.

Mười ngày sau, bên sông Tần Hoài xảy ra một chuyện lớn.

Một trong bát diễm của Tần Hoài Trần Viên Viên lọt vào pháp nhãn của Điện đại nhân, được tuyển vào trong cung làm nương nương! Tin tức này, giống như nước sông Tần Hoài vậy, phát tán ra liên miên không dứt.

Một đường chậm rãi, phong cảnh vô hạn, Viên Viên ôm ấp tỷ bà, mặc y phục trang trọng ngồi trong kiệu, đi về hướng kinh sư.

Chỉ là, cỗ kiệu kia lại không có vào cung, mà là nâng đến Điện phủ.

Một đêm kia, bên trong Điện phủ, trên chiếc giường lớn vân cẩm, Viên Viên khóc hô cầu xin, tiếng la chán thiên, nhưng chung quy Điện Uyển cũng không có buông tha nàng, rất đau rất đau, đau tận xương cốt, đứt đoạn ruột gan... Khoé môi bị cắn nát chảy ra dòng máu đỏ thẫm, chung quy, khoé môi kia hơi hơi cong lên, hoá thành một nụ cười nhợt nhạt, khuyên quốc khuyên thành, thê diễm vô song.

Đây là một trò đùa như thế nào.

Có lẽ là trời cao thương xót, một ngày kia, Viên Viên nghe được phó dịch trong phủ nghị luận, nói quân đội Lý Tự Thành đã đến gần kinh sư, hoàng thượng vội vàng triệu Ngô Tam Quế trấn thủ Sơn Hải Quan, Điện Uyển muốn thiết yến tiễn biệt Ngô Tam Quế.

Hắn, muốn tới?

Lòng tràn đầy vui mừng, Viên Viên tinh tế trang điểm, thản nhiên bôi son, tại bên trong ánh mắt kinh ngạc của Điện Uyển, nàng ôm ấp tỷ bà vào đại sảnh.

Tay nhỏ nhẹ lướt, tiếng tỷ bà vang, làn điệu hữu tình.

Mắt sáng khê nâng, đối diện với một đôi mắt tối tăm, đầu ngón tay của Viên Viên nhịn không được run lên, đàn sai một âm tiết.

“Vị cô nương này là?” Giọng nói trầm ổn, cũng đã không còn trong trẻo như trong trí nhớ.

Viên Viên ngẩn người, ánh mắt ảm đạm, hắn, đúng là không có nhận ra nàng...

“Dân nữ Trần Viên Viên, gặp qua Bình Tây bá.”

Dân nữ Trần Viên Viên, gặp qua Bình Tây bá...

Hắn đường đường là Bình Tây bá, nàng là dân nữ Trần Viên Viên... Nói là dân nữ, kỳ thật còn không bằng cả dân nữ, thân mình kia đã sớm nhiễm bẩn, nàng còn đang hy vọng xa vời cái gì?

Hắn ngồi trên đại sảnh nhìn xuống nàng, dung nhan anh tuấn, không còn ngây ngô như trong trí nhớ, Viên Viên nhẹ cười, lúm đồng tiền tươi như hoa.

Ta, hận người.

Vì sao không đến tìm ta? Vì sao không nhận ra ta?! Ta hận người...

Buông tỳ bà trong tay, Viên Viên châm rượu, tràn đầy một ly, đưa tới bên môi Ngô Tam Quế, yếu ớt cười, “Ta vốn là nữ tử ở Tần Hoài...”

Giơ tay nhắc chân đều là phong tình, mắt đẹp khẽ chớp, nụ cười tuyệt mỹ, không phụ thanh danh nữ tử Tần Hoài.

Mềm giọng mông lung, nữ tử này là vưu vật trời sinh.

Ngô Tam Quế hơi hơi nhíu mi, từ xưa hồng nhan hoạ thủy! Hoạ thủy? Hoạ thủy? Từ này sao lại quen thuộc như thế?

“Hoạ thủy là cái gì?” Bên tai dường như vang lên một giọng nói mềm mại ngọt ngào.

“Hoạ thủy... chính là... chính là... thật xinh đẹp, nữ tử thật xinh đẹp!”

“Thật xinh đẹp, thật xinh đẹp? Kia vì sao phụ thân không cần A Nguyên?”

“Không sợ, ta cần muội!”

“Thật sự?”

“Thật sự! Chờ ta lớn lên làm đại tướng quân, ta liền cưới đại mã đồ thẩm, mang theo kiệu hoa đồ thẩm tới đón muội nga!”

“Kiệu hoa đồ thẩm?”

“Ân, kiệu hoa đồ thẩm!”

A Nguyên... hắn vẫn phái người tìm kiếm chung quanh, được đến, cũng là tin tức nàng rơi xuống nước bỏ mình, nghe nói, gia hương gặp tai, A Nguyên... Nữ hài nhỏ nhỏ kia trôi giạt khắp nơi, cuối cùng... người hắn phái ra ở bên sông Tần Hoài tìm được một đôi giày thêu đã sớm không nhìn ra nguyên dạng... Hài kia, rõ ràng là của A Nguyên.

4. Chương 4

Hơi hơi cúi đầu, Ngô Tam Quế nhìn thấy một đôi mắt hắc bạch phân minh, trong lòng không nhịn được chấn động, ánh mắt kia...

Cực kỳ giống nàng...

Cực kỳ giống, A Nguyên của hắn...

“Trần Viên Viên, ta muốn.” Một ngụm uống cạn rượu trong chung, Ngô Tam Quế nhìn về phía Điền Uyển, thần nhiên mở miệng.

Điền Uyển vâng vâng dạ dạ, không dám không theo. Nay thiên hạ loạn lạc, Ngô Tam Quế lại tay cầm binh quyền, sao có thể đắc tội?

Viên Viên nghe vậy, má lúm đồng tiền như hoa, nàng nhẹ nhàng dựa sát vào bên tai hắn, mềm giọng nói, “Tạ Bình Tây bá”, phía dưới nụ cười kia, có một tia nước mắt từ đáy lòng rơi xuống, không tiếng động...

Nguyên lai A Nguyên, là chưa bao giờ quan trọng... Quan trọng là, nàng cũng có đủ tư bản để làm hoạ thủy. Phụ thân thật là nhìn thấy thật là xa, nàng quả nhiên là hoạ thủy...

Vì thế, thế nhân đều truyền, Trần Viên Viên xinh đẹp, làm Ngô Tam Quế vừa gặp đã thương, chiếm làm của riêng.

Thiên hạ mỹ nhân rất là nhiều, sao có thể chỉ có một mình Trần Viên Viên? Nhưng mà một ngày kia, vì sao Ngô Tam Quế cố tình lại muốn Trần Viên Viên?

Dưới ánh trăng, Viên Viên ân cần hầu hạ.

Hơn nữa Ngô Tam Quế thích xem ánh mắt của nàng.

Sùng Trinh mười bảy năm, Lý Tự Thành dẫn binh đánh vào kinh thành, hoàng đế Chu Do Kiềm tự tử ở Cảnh Sơn, kinh thành bị chiếm đóng, Ngô Tam Quế triệt binh lui lại bảo vệ hải quan.

Lúc kinh thành bị chiếm đóng, Viên Viên đang ở trong kinh thành.

Thời điểm Lý Tự Thành dẫn binh xông vào Ngô phủ, Trần Viên Viên đang ở trong phòng hoạ mi, tinh tế phác hoạ, một bút một bút, ăn mặc như vậy, giống như muốn đi gặp khách vậy.

Không có sai, nàng là muốn đi gặp khách, đối với nàng mà nói, nam nhân đều là khách.

Lúc Lý Tự Thành nhìn thấy nàng, vẻ kinh diễm chợt loé trong mắt làm nàng vừa lòng.

Nàng quả nhiên có tiềm chất làm hoạ thuỷ.

Thời điểm bị Lý Tự Thành bắt đi, Viên Viên suy nghĩ, có lẽ cả đời, đều rất cực sẽ không gặp lại Ngô Tam Quế nữa, cùng nhau bị bắt, còn có Ngô gia cao thấp ba mươi tám miệng người.

Viên Viên thật không ngờ là, Ngô Tam Quế nhưng lại sẽ mở cửa thành, dẫn Thanh binh nhập quan.

Một ngày kia, nàng đang miễn cưỡng nằm trên tháp, bỗng nhiên Lý Tự Thành xông vào, khuôn mặt vốn luôn ngạo nghễ lại chật vật không chịu nổi, hấn trừng mắt nhìn Viên Viên, nói, “Nàng thật đúng là hoạ thuỷ!”

Trần Viên Viên liền nở nụ cười.

“Nàng có biết tên diên Ngô Tam Quế kia vì nàng, thế nhưng mở cửa thành, dẫn Thanh binh nhập quan!” Lý Tự Thành rống giận, trên gương mặt nổi lên từng đường gân xanh, “Cái tên diên kia! Thế nhưng dẫn sói vào nhà, dẫn người Mãn đến đoạt giang sơn của người Hán chúng ta!”

Vì nàng?

Vì nàng sao?

Nụ cười hơi cứng đờ bên môi, Viên Viên chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại y phục, “Lôi vương nói đùa, Viên Viên sao lại có năng lực lớn như vậy.”

5. Chương 5

Thanh quân chung quy vẫn nhập quan, Lý Tự Thành binh bại như núi đổ, dưới cơn giận dữ, giết chết toàn bộ ba mươi tám miệng người Ngô gia, sau đó rời kinh trốn đi.

Lúc rời đi, Lý Tự Thành không có mang theo Viên Viên, lúc rời đi, ánh mắt của Lý Tự Thành vẫn tham luyến như cũ.

Viên Viên biết, không có giết nàng, là sự chăm sóc cuối cùng của nam nhân này dành cho nàng.

Lục quân khóc thảm thiết mặc y phục trắng, triều quan giận dữ vì hồng nhan. Ngô Tam Quế dẫn Thanh binh nhập quan, để lại bêu danh vạn thế. Thật là tiếng xấu muôn đời.

Mọi người đều nói, Ngô Tam Quế là quốc tặc, là gian thần.

Mọi người đều nói, Trần Viên Viên là hoạ thuỷ, là yêu nghiệt.

Sông Đào bảo vệ thành nước chảy xiết đáng sợ, Viên Viên ngồi bên bờ, muốn tự mình nhảy xuống, rửa đi đầy người dơ bẩn kia.

Nữ tử yêu mị giống như nàng vậy, cảm y hoa phục cũng không che được đầy người dơ bẩn cùng tanh hôi kia.

Đưa tay dò xét dòng nước kia, cũng không có rét lạnh như trong tưởng tượng vậy, Viên Viên nhột nhột nở nụ cười, nhảy xuống đi thôi, xong hết mọi chuyện.

“A Nguyên!”

Ai? Ai đang kêu nàng?

Viên Viên bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một nam tử cười đại mã đồ thắm, dọc theo sông Đào chạy vội đến.

Thời gian giống như lập tức rút lui, tại một ngày sáng sớm đầu hạ, tại dưới ánh nắng mỏng manh, tiểu nam hài kia, hắn có gương mặt trong trẻo, khoảng chừng bảy, tám tuổi, cưỡi ngựa tre, một tay phe phẩy cành liễu, sôi nổi một đường chạy tới. Viên Viên xoa xoa ánh mắt, nhìn hắn nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt nàng, trong ánh mắt lộ ra ôn nhu, ôn nhu xâm nhập cốt tủy.

“A Nguyên, nàng khóc cái gì?” Hắn ngồi xổm xuống, ôm nàng vào lòng, thật sâu, thật sâu ôm vào lòng, giống như muốn hoà tan nàng vào cốt tủy.

Viên Viên bị hắn siết vào trong lòng, sau đó liền thật sự khóc, nước mắt trong suốt một viên tiếp một viên chảy xuống, mặn mặn, chất chất.

“Hoạ thuỷ... là cái gì?” Khóc thút thít, Viên Viên hỏi.

“Thật xinh đẹp, nữ tử thật xinh đẹp.” Hắn đáp, trong lòng hơi hơi đau đớn.

“Vì sao không cần A Nguyên...”

“Ta cần nàng.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

Viên Viên muốn cười, trong mắt lại chứa đầy nước mắt. như thế nào cũng không dừng lại được.

Nguyên lai hắn chưa từng quên A Nguyên, chưa từng có quên nàng...

Nhưng mà đầy người dơ bẩn kia... phải như thế nào mới rửa sạch?

Nàng chung quy không có chờ được kiêu hoa đồ thắm của hắn, chờ được, là một cảm y nam tử, gương mặt cương nghị, ăn mặc Mãn nhân, nhiếp chính vương của Đại Thanh Đa Nhĩ Cổn.

“Hôm nay Ngô Tam Quế vì người thừa Thanh quân nhập quan, khó đảm bảo ngày khác hắn sẽ không vì người mà phản bội Thanh đình.”

Viên Viên cười yếu ớt, “Theo ý kiến của vương gia phải làm như thế nào?”

“Mọi người đều có nhược điểm, nếu nhược điểm của Ngô Tam Quế nắm trong tay bốn vương, bốn vương sẽ yên tâm rất nhiều.”

Nàng, là nhược điểm của hắn sao?

Nếu có thể bảo vệ hắn bình an, nàng muôn lần chết không chối từ, muôn lần chết không chối từ...

Ngô Tam Quế còn không có tìm được Trần Viên Viên.

Ba ngàn sợi phiền não, một khi tan mất. Hoa quốc tự Ngũ Hoa sơn hơn một nữ ni, ăn chay trường theo Phật, thành kính vô cùng, nếu kiếp này vô vọng, liệu có thể mong chờ kiếp sau?

Phật nói: Nhớ trăm thế có thể ngồi cùng thuyền, nhớ ngàn thế có thể ngủ cùng giường.

Kiếp trước nhìn nhau năm trăm lần, đổi kiếp này một lần lướt qua nhau.

Nếu như thế, nàng nguyện đợi thêm một ngàn thế, đến lúc đó, liệu có thể cử án tề mi?

Đến lúc đó, có thể có kiệu hoa đỏ thắm tới đón nàng?

Có không? Có không...

Khang Hi mười hai năm, Ngô Tam Quế phản thanh, tự xưng Chu vương, tổng thống thiên hạ thủy bộ đại nguyên soái, Hưng Minh thảo lỗ đại tướng quân, tuyên bố công văn, liên hợp thế tử Bình Nam vương, Quảng Tây tướng quân Tôn Duyên Linh của Tĩnh Nam vương cảnh, đề đốc Thiểm Tây Vương phụ thần lấy danh nghĩa phản Thanh phục Minh khởi binh phản Thanh, xua quân vào Quế, Xuyên, Tương, Mân, Việt các tỉnh, chiến loạn lan đến Cống, Thiểm, Cam các tỉnh, sử xưng tam phiên chi loạn.

Ngô Tam Quế, biến thành tiểu nhân thay đổi thất thường.

Hắn không cần, thiên hạ lại như thế nào, ở trong lòng hắn, chỉ có một nữ tử duy nhất mà thôi, chờ hắn có được thiên hạ, đến lúc đó, có thể tìm lại được một nữ tử tên gọi A Nguyên kia không?

A Nguyên, A Nguyên, nàng ở nơi nào?

A Nguyên, A Nguyên, ta đã muốn sắp già đi.

A Nguyên....

Khang Hi mười bảy năm, Ngô Tam Quế ở Hành Châu Hồ Nam xưng đế, quốc hiệu Đại Chu. Cùng năm đó, chết bệnh ở Trường Sa.

Một đêm kia, Viên Viên một thân tố y, ôm lấy tỳ bà đã lâu chưa đàn qua, đứng yên phía trước cửa sổ, cửa sổ khắc hoa nửa mở, thỉnh thoảng có gió đêm đánh úp lại, mang đến từng trận lạnh lẽo.

Lúc tin Ngô Tam Quế chết truyền đến, Viên Viên cũng không kinh ngạc, chỉ là nhìn vầng trăng tròn kia, hơi hơi mím môi, sắc môi kia tái nhợt, chưa có bôi son.

Tiếng tỳ bà vang lên, xướng một khúc “Trường lệnh hành”

“Lang kỵ ngựa tre đến...”

Trên đường hoàng tuyền, đợi A Nguyên một chút a.

Hoa sen trì bên ngoài Hoa quốc tự, một linh hồn theo gió tản đi.

Nếu có kiếp sau, cũng vẫn là chàng, tuổi tuổi hàng năm, không xa nhau. Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-vien-khuc>